

ΚΥΘΡΕΑ — ΕΙΣΒΟΛΗ 1974

1. Κάθε πρωί με τη Νοτιά
π' ανοίγει τὸ λουλλούδι
ἐλάτε γιὰ ν' ἀκούσετε
τῆς Κύπρου τὸ τραγούδι.
Οἱ Τοῦρκοι ἐθελήσανε
πόλεμο γιὰ νὰ κάμουν
τὴν Κύπρο τὴν περίφημη
δική τους γιὰ νὰ πάρουν.
2. Ἀμέσως ἔφθασε στρατὸς
χιλιάδες ἀπ' τὴν Τουρκία
καὶ ἄρχισαν τὸν πόλεμο
ἀπὸ τὴν Κυρηνεϊάν
Ἐπιάσαν ὅλα τὰ χωριά
π' ἀνατολὴ ὡς δύση
κανένας δὲν ἐβρέθηκε
νὰ μᾶς ὑπερασπίσει.
3. Τὸ κακὸ ποῦγινε
εἶναι πολὺ μεγάλο
κοιμήθηκε ἡ γλώσσα μας
ἀπὸ μικρὸ μέχρ' ἰσχυρὸ.
Ἡ Κύπρος κλαίει καὶ ὀδεύεται
ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς της
γιατ' ἔχασε τὰ κάλλη της
ἔχασε τὰ παιδιά της.
4. ὦ χωριὸ χαριτωμένο
ὦ Κυθρέα ξακουστὴ
τὸ κακὸ ποὺ ἔχεις πάθει
δὲν εἶναι γιὰ νὰ ξεχαστεῖ.
Πῆραν τὰ κτήματα
πῆραν τὶς περιουσίες μας
πῆραν ἀκόμη
καὶ τὶς ἐκκλησίες μας.
5. Τὶς πῆραν καὶ τὶς κάμανε τζαμί
γιὰ νὰ φωνάζει ἀπ' ἐκεῖ
ἄγρια ὁ Χότζας
σὰ λυσσάρικο σκυλί.
Ἐλέσσαζαν οἱ ἄπιστοι
καὶ μπαίνανε στὰ σπίτια
ἄντρες — γυναῖκες τουφέκιζαν
ὅπου κι ἂν τοὺς βρῖσκαν.
6. Μπαίνανε οἱ ἄπιστοι
μέσ' τὰ νεκροταφεῖα
καὶ κατασπάζουν τοὺς σταυροὺς
πάνω ἀπ' τὰ μνημεῖα.
Δὲν φοβηθήκανε Χριστὸ
οὔτε τὴν Παναγία
ὁ νοῦς τους ἦταν πάντοτε
πάνω στὴν ἀτιμία.
7. Ἐπιάσαν τὰ κορίτσια μας
καὶ μᾶς τὰ ἀτιμάσαν
τουφέκιζαν τοὺς ἄντρες μας
τουφέκιζαν τὰ παιδιά μας.
Ἐκλεψαν τὰ ρολόγια μας
καὶ τὰ χρυσαφικά μας
ὡς καὶ τὶς ἀρραβῶνες μας
ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας.
8. Ἐρήμωσαν τὰ σπίτια μας
καὶ ὅλα τὰ χωριά μας
κι εἶν' τόση ἐρημιὰ τοῦ τόπου
ποὺ χάνεται τὸ λογικὸ τ' ἀνθρώπου.
Νὰ σταματήσω ὡς ἐδῶ
γιατὶ πιά δὲν ἀντέχω
μοῦ λένε νάχω ὑπομονὴ
καὶ ὑπομονὴ δὲν ἔχω.
9. Πατήσανε τὴν Κύπρο μας
τὴν κοσμοζηλεμένη
ποῦμοιαζε ἀμυγδαλιὰ
σὰν ἦταν ἀνθισμένη.
Τώρα ποὺ πέσαν οἱ ἀνθοὶ
ἔμεινε μαυρισμένη
μὰ ἔχω ἐλπίδες στὸ Θεὸ
πάλι νὰ ξανανθίσει.
10. Νὰ διώξουμε τοὺς βάρβαρους
καὶ ἡ φωτιὰ νὰ σβήσει.
Νὰ πᾶμε στὶς ἐκκλησιές
ν' ἀνάψουμε λαμπάδες
νὰ λειτουργήσουνε καὶ πάλι οἱ πα-
παδάδες.
Νὰ σημάνουν ὅπως πρὶν
χαρούμενα οἱ καμπάνες
ναρθοῦν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ γο-
νατίσουν
τὸ παντοδύναμο Θεὸ
γιὰ νὰ δοξολογήσουν.

Τὸ ποίημα αὐτὸ συνέταξε ἡ Μαρίτσα Ν. Κολιοῦ ἐτῶν 87, τυφλὴ, ὅταν ἦταν ἐγκλωβισμένη στὴ Βόννη τὸ καλοκαίρι τοῦ 1974 καὶ μοῦ τὸ ὑπαγόρευσε.

ΜΑΡΙΑ Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ